

K. H. SCHEER

Lemy a žabovlk

Knihovnička Perry Rhodan 156

Přeložil Jaroslav Kuťák

Jmenuji se Lemy Danger, jsem specialistou a majorem United Stars Organisation, úředně známé pod zkratkou USO. Mnohokrát se omlouvám, že se znovu představuji, ale Melbar Kasom byl toho názoru, že bude lepší, když pozemským konzumentům informací ještě jednou vysvětlím, odkud pocházíme a co všechno v Galaxii děláme v zájmu mírumilovných národů. Momentálně se nacházím na palubě pozemského superobřího křižníku, na kterém jsou chodby i místnosti natolik členité, že v nich snadno zabloudím. Perry Rhodan mě osobně odvedl do speciální kajuty, kde jsem konečně našel zařízení, odpovídající mé velikosti.

Tato místnost leží v počítačové centrále lodi a já vím, že tu do mého příchodu bývaly uchovávány léky. V koutě stojí ještě jedna zapomenutá láhev se zelenými pilulkami. Obávám se, aby při nějaké náhlé změně kurzu neupadla a nezranila mě.

Na palubě ERICA MANOLIHO, jak Administrátor tuto loď nazval podle zemřelého přítele, nebyli zařízení na ubytování Siganců. Proto mi stále hrozí nebezpečí, že mě některý z nepozorných obrů zadupe do země.

Vzduch v mé kajutě není nic moc. Nechci tvrdit, že bych tam neměl žádný, ale dveřní klapka ho ke mně nepouští tolik, abych mohl jásat nad jeho svěžestí.

Mým psacím stolem je kryt palubního telefonu. Jeden pozemský důstojník mi do něj udělal kleštěmi díry, abych si měl kam dát nohy. Zpočátku jsem to považoval za značně deprimující, ale už jsem si zvykl.

Sedí se mi docela dobře. Nasypali dovnitř prášek, který zahřáli a já v něm mohl zformovat obrysy těla. Sice to u mne tím pádem trochu páchne spáleninou, ale nestěžuju si, aby si ze mě Pozemšťané zase nedělali legraci.

Nemám to prostě lehké, neboť měřím jenom 22,21 centimetru.

Na mé mateřské planetě Siga, druhé planetě Gladorovy hvězdy, by

určitě došlo k protestním akcím, kdyby se lidé dozvěděli, v jakých podmínkách jsem na kosmické lodi ubytován. Takže raději mlčím a skrývám svou mužskou hrdost, protože dobře vím, že to Pozemšťané nemyslejí zle.

Kromě toho jsem byl pozván do jejich hlavního stanu, abych tam podal hlášení, a na to jsem docela pyšný. Podle mých vědomostí jsem vůbec prvním siganským odborníkem, jemuž bude dovoleno rozmlouvat s nejdůležitějšími osobnostmi Spojeného Impéria. Doufám jen, že se mi zase nebudou smát a nebudou se dohadovat, jestli mám v té své malé hlavičce vůbec nějaký mozek. Jistě, nemám nijak velkou hlavu, ale jak jim mám vysvětlit, že se můj národ generaci od generace zmenšuje a zmenšuje, aniž by kdo věděl proč vlastně?

Někdo tvrdí, že za to mohou životní podmínky. Mí předci byli docela normální lidé, kteří se před třemi sty lety usídlili na planetě Siga.

Novorozenci však jsou stále menší a menší, aniž by však jakkoli jinak degenerovali. Spíše naopak: Siganci jsou už nyní nejlepšími a nejschopnějšími mikrotechniky vesmíru. Jsme dokonce lepší, než dosud nejschopnější Swoonové.

My Siganci vyrábíme věci, které normální člověk musí hledat pod mikroskopem. Fantastické manévrovací schopnosti velkých pozemských lodí jsou možné jenom díky naší práci. Tolerance jedné milióntiny milimetru jsou pro nás nepředstavitelně velké. Při nadsvětelných letech a obrovských vzdálenostech ve vesmíru však člověk nemůže být dostatečně precizní.

Říkám to jenom proto, abych vám dokázal, že obsah našich mozků nemá nic společného s jejich velikostí. Doufám jen, že to dokážeme také mocipánům. My se totiž pořád ještě považujeme za lidi...

Ale jak se znám, určitě zase ztratím míru a začnu se vztekat. Občas se totiž přistihnu, že skřípám zuby a že svírám pero tak silně, až by mohlo prasknout.

A to mám pero velice masivní, dlouhé dvanáct milimetrů!

Není divu, že mám sílu, vždyť jsem se v roce 2326 stal mis: trém planety v boxu v kategorii těžké váhy!

Samozřejmě, že se v této chvíli musím zmínit o své enormní váze 852,18 gramu... Dále musím upozornit na svou třicetiletou speciální výuku, výcvik na Vesmírné akademii a praxi. Navíc budiž řečeno, že je mi teprve 92 let.

Takže teď už toho o mně víte hodně. Věřte, že by mi má vrozená skromnost ani nedovolila o sobě tak dlouho povídat, ale Melbar Kasom to tak chtěl. Tvrdil, že toho o nás víte ještě málo. Když o tom tak přemýšlím, udělal to jenom proto, aby se mluvilo i o něm. Chtěl se vidět někde na výsluní - ta hora masa z obří planety Ertrus.

Musíte totiž také vědět, že Ertrusané jsou v průměru vysocí 2,40 metru a že váží zhruba patnáct metrů. Jsou zvyklí na přitažlivost 3,4 g, a proto s sebou musí mimo Ertrus nosit mikrogravitátor, aby neposkakovali jako gumové míčky. Melbar měří dokonce 2,51 metru a váží 16,3 metrů. Umíte si představit, co si asi tak o sobě myslí...

Když o tom tak přemýšlím, začínám teprve teď chápat, jak zákeřně jednal když mě sváděl, abych tohleto všechno sepsal. Melbar totiž moc dobře ví, že když jednou něco začnu, vždycky to taky ukončím. Moje mužská hrdost mi nedovoluje odhodit započaté dílo do koše. Kromě toho v mé kajutě ani žádný koš na papíry není.

Podmračeně se rozhlížím, hrozím sevřenou pěstí ke stěně a •ve skutečnosti nemyslím na nic jiného než na toho Ertrusana, který se teď někde potutelně směje.

Možná, že právě žongluje s dospělými Pozemšťany, aby dokázal jak je silný. Hrozně rád vyhazuje čtyři najednou do vzduchu, aby je pak postupně chytal.

Kráčím k zavazadlům a vytahuji společnou zprávu o mé a Melbarově akci na planetě Haknor.

Ano - tady to všechno je! Melbar skutečně tvrdí, že mě tam sežrala ryba - a že mě sežrala i se skafandrem!

To je od něj neuvěřitelná drzost, protože se to stalo úplně jinak než napsal! Tehdy jsem se totiž zcela vědomě a záměrně vrhl do otevřené rybí tlamy, aby mě tak nepřátelé nemohli zaměřit pomocí těch svých zaměřovačích přístrojů! Ano, přesně tak to bylo! Někdo jako Lemy Danger se nenechá spolknout rybou proti své vůli, i kdyby se jednalo o příšeru, velikou jeden metr!

Jsem rozčilen a končím představování. Ta hora masa by stejně nikdy nic nepochopila.

Při předposlední akci jsem ztělesňoval ptáka, konkrétně haknorského kubu. Když mě domorodci prohlásili za posvátného, zase se mi smál... A přitom moc dobře ví, jak jsme my Siganci citliví!

Za mnou něco cvaklo. Ohlížím se, opouštím improvizované křeslo a

dívám se ke dveřím.

Otevírají se a objevuje se tvář nějakého Pozemšťana.

„Zmizte, drzouně!“ křičím, protože se neovládám.

Pozemšťanem to trhne. Asi si všiml mého hodnotného označení.

Vracím se k psacímu stolu, abych dokončil zprávu. Tyhle obry člověk nejlépe potrestá, když si jich nevšímá.

Ale drzý Pozemšťan se chechtá, až mě z toho bolí uši. Pak se opovažuje strčit do kajuty ruku a bere si láhev se zelenými pilulkami. Hned se kryji.

„Odpusťte, pane,“ duní hlas toho muže. „Potřebujeme to. Zapomněli jsme to tady v regálu. Je v tom krysí jed.“

Zblednu a křičím: „Chcete tím naznačit, že mě považujete za krysu?“¹

„Pane, to bych si nikdy nedovolil. Jenom jsme to tady zapomněli.“

„Zmizte! Tohle je moje kajuta. Postarali jste se mi o jídlo?“

„Deset zrněk rýže, pane. Mám je roztlouct, nebo si je rozdupete sám?“

Beru do ruky služební zbraň a namířím na něj. Zakňučí jako malý psík a mizí ze dveří.

Musím skončit s tím představováním, abych dokončil hlášení. Zatím o něm nikdo neví, nikdo neví, co jsem proti své vůli udělal..,

HLÁŠENÍ LEMYHO DANGERA

Pastor Inkon, palubní duchovní siganského bojového kříž-niku NAMANO, ukončil kázání. Zahleděl jsem se na hvězdy, které se třpytily po Galaxii a svým neopakovatelným způsobem svědčily o velikosti Stvořitele. Naše palubní kaple měla místo stropu průhlednou kopuli, abychom kdykoliv mohli zvednout hlavy a nechat se unášet pohledem na věčnost.

Po kázání jsme vstali a odebrali se k východu z kaple. NAMANO měla za deset minut přejít do lineárního letu, abychom touto poslední nadsvětelnou etapou dospěli k mému cíli.

Ležel 39 834 světelných let daleko od Země. Zelené slunce Eyciteo patřilo k centrálním hvězdám a bylo objeveno teprve před několika měsíci.

Eyciteo mělo čtyři planety. Číslo II bylo kvetoucím kyslíkovým světem. Jmenovalo se Eysal.

Inteligentní obyvatelstvo této planety pocházelo z arkonidských kolonistů, ale jako mnoho jiných se i oni ve vývoji propadli zpět do barbarských dob.

Životní prostředí planety způsobilo mutace, ale to se obvykle stávalo na všech starších kolonizovaných planetách. My Siganci jsme to považovali za božský zákon, protože ani my jsme jím nezůstali nedotčeni.

Důvod, proč jsem opustil mateřskou planetu a letěl neznámo kam, byl jiný.

Šéf USO, můj nejvyšší nadřízený Arkonidan Atlan, mě vyzval prostřednictvím hyperkomové zprávy nejvyšší důležitosti. Měl totiž potíže. Na druhé planetě trpasličího slunce Eyciteo se děly divné věci!

Jeden z našich odborníků, poručík Ebrolo z národa Antiů, zapomněl na přísahu, zákon i Boha a zavraždil jednu z mutantek Sluneční jednotky.

Netušili jsme, jak se to mohlo stát. Věděli jsme však, že Ebrolo disponuje schopnostmi, které dokáží ochromit para-schopnosti mutantky Anny Sloaneové a pak vykonat úděsný ortel.

Atlan byl zprávou o její smrti hluboce raněn. On sám za ní totiž poslal Ebrola, aby Anně pomohl.

Stal se však pravý opak a Ebrolo vraždil.

Přirozeně, že vrah musel být nalezen a potrestán. Situaci ztěžoval fakt, že to byl Anti. Nebylo proto možné na něj nasadit mutanty, protože jeho antipole rušilo jejich sílu.

Kromě toho bylo naším úkolem - úkolem specialistů USO, aby se o takové věci starali, našli toho lumpa a dostali ho před soud.

Atlan a Melbar Kasom trávili už čtyři týdny na Eysalu, aby dokončili přípravy akce. Museli jsme jednat mimořádně opatrně. Poslední hlášení Anně Sloaneové nám dokázalo, že se galaktická rozvědka Allana D. Mercanta tentokrát zmýlila.

Výzkumná loď zachytila na druhé planetě slunce Eyciteo energetické záření, které mohlo pocházet z atomových agregátů. To bylo pochopitelně alarmující, protože barbarští obyvatelé tohoto světa nemohli vědět, že něco takového vůbec existuje.

Mutantka byla vyslána, aby zjistila, co se na Eysalu děje. -Kdyby rozvědka tušila, že zločinečtí kazatelé kultu Baalol řadí právě tam a že zneužívají primitivní obyvatelstvo, nikdy by tam neposlala mutantu. My specialisté USO bychom to vyřídili lépe, protože nikdo z nás neměl parapsychické schopnosti.

Anně Sloaneové je zcela přirozeně použila a dostala se tím do ohrožení.

Baalolové ji poznali, Anně před nimi utekla a stačila ještě ze svého úkrytu odvyšlat hyperzprávu.

Protože náš specialista Ebrolo byl Anti, Atlan ho poslal aby Anně pomohl, ovšem Ebrolo se nechal svést touhou po biologické nesmrtnosti a majitelku buněčného aktivátoru zavraždil.

Anně Sloaneová totiž nosila devatenáctý přístroj, který Vše-bytost z planety Poutník rozesela po celé Galaxii. Buněčné aktivátory měly tu schopnost, že zastavovaly stárnutí buněk. Takový člověk se pak stal nesmrtelným, pokud ovšem nezahynul rukou vraha. Jako Anně... Mě osobně aktivátor nedráždil, protože my Siganci se dnes zcela běžně dožíváme osmi až devíti set let, což se mi zdá být až dost. Proto jsem dost dobře nechápal, co se poslední dobou stalo v Galaxii záležitostí takového shonu.

Každý se totiž snažil ukořistit nějaký aktivátor jenom pro sebe, aby prodloužil svou ubohou existenci. Bezohledná touha, nepřátelství, násilí a zákeřnosti byly poslední dobou na denním pořádku.

Někdy jsem si říkal, že je to prostě jenom zkouška zralosti vyvinutých civilizací, a byl jsem v této souvislosti na sebe pyšný. Dokonce i Melbar Kasom se překonal a vydal úřadům nalezený aktivátor.

Na rozdíl od nás se však poručík Ebrolo zapomněl. Zavraždil majitelku buněčného aktivátoru a zmizel. Věděli jsme, že se musí dosud skrývat někde na Eysalu. Proto se Atlan'osobně zapojil, aby věc co nejrychleji vyřešil a očistil jméno USO.

Tohle všechno se stalo předtím, než jsem se vydal na cestu. Atlan mě požádal o pomoc, přestože věděl, že si na této planetě nebudu moci nasadit zvířecí masku. Tohle byla nově objevená planeta a dosud jsme netušili, jaká zvířena ji obývá.

Pro mě osobně to představovalo výzvu. Musel jsem sobě i okolnímu světu dokázat, že i tak malý člověk jako já dokáže velké věci. Mí bratři mě ihned podpořili. Bojový křižník NAMANO byl okamžitě připraven a vyslán siganskou Vládou bratří. Na centrální vesmírné stanici Quinto-centeru jsem nastoupil s týmem našich specialistů a pak jsme odletěli do středu Galaxie.

Tady bych se ještě rád zmínil, že lidi mé velikosti mohou zásobovat zase jenom stejně velcí či malí lidé. Sám mívám většinou k dispozici tak malé věci, že by je průměrně velký Pozemšťan musel hledat lupou.

Proto bylo vcelku pochopitelné, nač jsem potřeboval tým siganských

vědců a techniků, abych se vůbec mohl do akce pustit.

NAMANO byla obří loď o průměru tří metrů!

Naše stroje a zaměřovači přístroje představovaly špičkový produkt siganské mikrotechniky. Klidně mi můžete věřit!

Co se týče Ebrola, nás Siganců se jeho zločin hluboce dotkl. Pro nás je prostě nepředstavitelné, že jedna inteligentní bytost může zabít jinou jenom proto, aby z toho měla nějaký užitek.

Na planetě Siga, mém krásném mateřském světě, ještě nikdy v dějinách nedošlo k jediné loupeži. Písemné smlouvy neznáme.

Veškeré obchody a dohody se uzavírají stiskem ruky. Dokonce jsme odmítli stvrdit náš vstup do Galaktické Aliance smlouvami a pečeti. Slušní lidé nemají něco takového zapotřebí, což uznal i Velkoadministrátor Rhodan. My jsme jediný národ, který patří k Impériu a Alianci beze smlouvy.

Na to jsme dali své slovo, které samozřejmě váží mnohem víc než tisíce pečeti a smluv.

Takže si možná umíte představit jak jsme byli zděšeni, když jsme se doslechli, co se stalo na Eysalu. Zároveň mi však došlo, že nás Čeká těžký úkol. Specialista Ebrola se nenechá jen tak chytit. Znal US O a znal naše metody.

Plukovník Tilta, velitel bojového křižníku NAMANO, letěl osobně v pilotním křesle. Bratr Tilta si to nedal vzít a chtěl mě na Eycitee II vysadit sám, protože bral záležitost s Ebrolelem velice vážně. S Tiltem jsme byli přátelé, takže považoval za samozřejmé, že se o mě postará.

Tilta dorostl do výšky pouhých 19,11 centimetrů, ale já jsem mu nikdy nedával najevo, jaký jsem proti němu obr.

Vědci ze zabezpečovacího týmu se nezařídili podle mých představ.

A tak jsem měl například velmi hromotlucný deflektor, pomocí kterého jsem se dokázal zneviditelnit, ale považoval jsem tento přístroj za zbytečný. Bratr Boltre však na něm trval.

Tilta brzy pronikl až do husté atmosféry cílové planety a o několik minut později jsme spatřili nejdůležitější město planety.

Byl jsem dostatečně informován předem, absolvoval jsem hypnoškolení, a tak jsem o toho Eysaleranech věděl hodně.

Eysalerané si říkali Salónové. Naši vědci porovnávali Salony se starými Římany z planety Země. Vybudovali si velikou říši, zotročili si jiné kmeny a dobývali další a další území.

Jejich hlavní město Malkino platilo za duchovní a kulturní centrum

planety. Ostatní salonická města byla mnohem méně významná. A domorodé obyvatelstvo mimo města Salónové vůbec nepovažovali za lidi.

Salonská říše byla řízena jistým Masným, absolutistickým vládcem, kterému připadlo právo určení následníka. Tohle byly nejdůležitější body, které jsem si vštípil do paměti.

Skutečnými vládci planety však byli kazatelé Baalolu. Dokázali se před obyvateli vydávat za božstva. K tomu měli spoustu nejrůznějších předpokladů. Uměli udržovat obyvatelstvo ve strachu a tím pádem v poslušnosti.

Takže jsme dobře věděli, co se vlastně na Eyciteu II odehrává.

Museli jsme zlomit moc Antiů a najít Ebrola.

Hlavní město Malkino leželo v subtropické oblasti na severní polokouli. Bylo tam značné teplo, dalo by se mluvit doslova o vedru. „Zaměření," řekl náhle Tilta a ukázal na přístroje. „Někdo nám tady pracuje s ultrakrátkými impulzy. Že by si nás všimli?"

Zavrtěl jsem hlavou.

„Bratře, přeceňuješ velikost své lodi. Žádný Anti nás nebude považovat za kosmickou loď. Uklidni se."

„Pro všechny případy zůstanu s NAMANO nablízku," zavrčel plukovník.

Přikývl jsem a znovu jsem přitom musel myslet na účinnost lodních zbraní. Naše termická děla byla zhruba stejně výkonná jako těžké impulzní paprskomety pozemských robotů. To nebylo mnoho...

Pokud bychom však zahájili dálkové bombardování planety, pak taková planeta neměla naději na přežití. Jenže tak daleko jsme to nesměli nechat dojít. Tohle byla tajná akce. Žádná válka.

Jinak by to ovšem vypadalo, kdybychom dokázali, že se Antiové vměšovali do záležitostí cizího světa. Tím bychom získali oprávnění zakročit.

Zatím nám však scházely důkazy. Museli jsme se chovat mimořádně opatrně, abychom nerozzlobili naše galaktické spojence. Více než jednou nám bylo vyčítáno, že se chováme jako policie... Proto jsme se museli vyhnout použití celé flotily. Případ Ebrolo byl případem pro tajnou službu.

Tilta přistál v pralese nedaleko široké stezky, která vedla k jakési pevnosti. Vystoupil jsem jen pár metrů od vzduchem poháněné pumpy.

„Tiše... Co je to?" zašeptal Tilta.

Sáhl jsem po zbrani a naslouchal jsem.

Ozývaly se kroky.

Schovali jsme se a pak jsme sledovali těžkopádný pochod ozbrojenců a vozů, tažených čtyřnohými zvířaty.

„Co to táhnou?“

„Pí amen o mety,“ vysvětloval jsem. „Primitivní, ale účinné. Tady na planetě se vyskytuje zplyňující olej, který v tom vedru rychle sublimuje. Pod tlakem ho vypouštějí a zapalují. Tím Salonané vykuřují pevnosti domorodců.“

„Odporné,“ řekl Tilt. „Pokusím se...“

Vstal a napřímil se.

Zavrtěl jsem hlavou a Tilt se odmlčel.

Pak jsme si vybudovali bunkr. Antigrav zasunul pod zemi speciální fólii, která byla pod tlakem nafouknuta a poskytovala nám dokonalý úkryt. Nanosili jsme dovnitř potřebné přístroje. Práce nám trvala dvě hodiny, a pak se bratr Tilt rozloučil: „Musíš si dávat pozor. Viděl jsem tu strašlivé potvory. Některé jsou dokonce velké jako ty. Pokud si nebudeš dávat pozor, snadno tě zabijí.“

Kývl jsem na velitele, ale o speciálním výcviku příslušníků USO jsem ohleduplně pomlčel.

Lod' se pak vznesla a zmizela na nebi. Konečně jsem osaměl.

Sklonil jsem se a vstoupil do bunkru. V klidu jsem si smontoval hypervysílačku, zapojil předem připravený záznam nouzového vysílání a nastartoval reaktor. Jeho dunění mým novým obydlím otřásalo.

Vedle vchodu jsem si postavil skládací stůl a židli. Postel byla tvořena ze dvou krabic, které obsahovaly nebezpečné mikrobomby. Vyšel jsem ven, abych nabral vodu. Po vydatném obědě jsem odložil bojový oblek včetně mikroagregátu, gravitačního neutralizátoru a deflektoru. Teď jsem šije zase oblékl.

Byla to těžká a nešikovná výbava a vážila hrozných tři sta gramů. Ale musel jsem tu nekonečnou tíhu na sobě nosit, protože jsem chtěl za každou cenu létat a nebýt přitom viděn.

Zbraně jsem si zkontroloval velice pečlivě. Termopaprskomet byl v pořádku. Atomové projektily mého mikroraketonetu by postačily k vypálení všech pevností na planetě.

Takto vybaven jsem opustil zásobovací bunkr, zavřel jsem dveře a zamaskoval je. Automatika zajistila antigrav bezpečněji, než bych to dokázal sám.

Nastartoval jsem a vznesl se nad koruny stromů. Tam jsem se zorientoval a namířil si to k hradbám Malkina. Teprve nad městem jsem se zastavil a vznášel se kvůli pozorování. Byl jsem neviditelný, deflektor fungoval bezchybně.

Opatrně jsem se snesl níž a probzučel kolem obličejů zarputile se tvářícího bojovníka. Opíral se o zeď a dřímал. Pěkný strážce!

Z druhé strany stěny stál další.

Na ulicích města se pohybovaly barevně vystrojené postavičky. Váženější občané seděli na obřích ptácích, kteří očividně nedokázali létat, zato však měli dlouhé a silné nohy, které jim bezesporu umožňovaly velmi rychlý pohyb.

Někteří Salonané byli přenášeni v nosítkách. Ozbrojení strážníci jim klestili cestu davem nevybíravým způsobem - bušili do kolemjdoucích pendrekem, pokud se někdo mocným včas neuhnul z cesty. Tyhle metody nemám rád, i když mi bylo jasné, že tady dole vládne otrokářství.

Slétl jsem ještě níž a prohlížel jsem si jednoho z jezdců. Měl nádherně zdobený krunýř, kožené kalhoty a dlouhý meč. Kdo ho nepozdravil tak uctivě jak měl, dostal přes záda bičem od jezdcova doprovodu.

Salonané se podobali lidem, ale měli nazelenalou pleť a dlouhé špičaté uši, kterými dokázali hýbat. Jinak nebylo vidět žádný náznak mutace.

Těla mužů i žen byla svalnatá a vysoká. Odhadoval jsem je na dva metry v průměru. Dokonce ani Atlan by tady nebyl nijak zvlášť nápadný, přestože to byl vysoký a silný muž. Ovšem Melbar Kasom by i tady musel být obrem.

Přelétl jsem předměstí a jeho nízké domky a spatřil jsem paláce centra. O kousek dál se zvedalo impozantní opevnění přístavu.

Vtom jsem zaslechl jakýsi hluk a teprve po chvíli mi došlo, že je to řev několika tisíc Salonanů a že přichází z arény.

Tušil jsem, jakou roli hraje na tomto barbarském světě Melbar Kasom. Docela určitě tu zase působil jako gladiátor, jako už mnohokrát předtím na jiných planetách.

Melbar byl rozený bojovník, který vždy a všude vyhrával... Stejně se mi však nelíbilo, že zase bude v nějaké areně a že bude bojovat na život a na smrt. Ale pravděpodobně to dostal jako úkol.

Když jsem pomalu přelétal přes arénu a vnímal podrobnosti, poprvé od přistání jsem zapnul vysílačku. Atlan s mým příchodem určitě

počítal a dal ji i Melbarovi. Oba jsme ji měli zabudovanou v uchu. Zvedl jsem ruku s víceúčelovým náramkovým přístrojem a řekl do mikrofonu: „Opeřený míček hledá síť! Opeřený míček hledá síť! Oznam pozici!“

Tohle byla předepsaná slova. Já jsem byl opeřený míček, Atlan byl síť a Melbar byl „raketa“.

Musel jsem počkat jen pár vteřin.

„Rozumím, opeřený míči. Zastav vysílání. Pozice bod čtrnáct, konec.“

Nevěděl jsem, proč jsem zklamán. Pravděpodobně jsem ale počítal s přívětivějším uvítáním.

Zneklidněně jsem uvažoval, kde asi tak může ležet bod Čtrnáct.

Jednotlivé pozice jsem musel znát z paměti.

Ptal jsem se v duchu sám sebe, nakolik nás mohou Antiové odposlouchávat. Sice to bylo velmi nepravděpodobné, ale taková nepříjemná náhoda už stála nejednoho z mých kolegů z USO život... Bod čtrnáct byl u vchodu do arény. Vznášel jsem se ve vzdálenosti jenom několika stovek metrů od svého šéfa, ale to mě neudivovalo. Arkonidan ze starého šlechtického rodu na sebe vzal masku slepého žebráka, aby byl co nejnenápadnější. Normálně jsem se vyděsil, když jsem ho uviděl. Nepoznal bych ho. Biosyntetická maska ho zcela změnila.

Pomalu jsem pohledem přelétl plně obsazené ochozy arény a brzy jsem objevil hlavní vchod. Všude byla spousta žebřáku. Bylo jich tu neuvěřitelně mnoho. Proto vzal Atlan na sebe podobu jednoho z nich. Ve tváři měl dlouhou ošklivou jizvu. Při pohledu na ni mě až zamrazilo, tak důvěryhodně vypadala. Seděl na zemi. Jeho svalnaté tělo naznačovalo, že kdysi býval dobrým gladiátorem. Byl oblečen jenom v bederní roušce. Opíral se zády o stěnu arény. Mezi nohama držel potlučenou nádobu na milodary. Naslouchal, protože předstíral, že je slepý.

Pak otevřel ústa a spustil: „Milosrdenství, vy vznešení, prosím! Dejte malý dar chudáku Umbarthovi... Milost, smilujte se, vznešení...“

Zamrazilo mě, jak upřímně tato slova zněla. Ale pak jsem se znovu lekl.

„Dangere, jste to vy?“ řekl tiše Atlan. „Opatrně, můj soused špicuje uši. Přistaňte mi rameni.“

Splnil jsem jeho rozkaz a sklouzl k němu dolů, ale sotva jsem dosedl, rozkašlal jsme se.

Atlan se jenom usmíval.

„Odpust'ťe, pane," řekl jsem, „ale nedá se říct, že byste voněl po různých. Specialista Danger se hlásí, pane."

„Dobrá, vítejte! Ale řekněte mi, který hlupák vám přikázal, abyste se mi hlásil vysílačkou? Jestli Antiové zachytili impulzy, můžeme to tady odpískat."

„Rozkaz vydal náčelník štábu, pane," řekl jsem důrazně. • „Dobrá. Doufejme, že nás neslyšeli. Ale s okamžitou platností respektujte spojové ticho. Budete fungovat jako spojka mezi mnou a poručíkem Kasomem. Už jste ho viděl? Dnes musí bojovat proti celutickému žabovlkovi. Obávám se, že Kasoma chce někdo zabít. Tohle nemůže vyhrát."

„Proti žabovlkovi, pane?"

„Ano,- je to opancérováný dinosaur z pralesů Celutu... Budeme vás potřebovat, malý muži."

Decentně jsem si odkašlal Označení „malý muž" jsem v této situaci nepokládal za příliš velkou čest.

„Poslechněte..., nemáte snad zapnutý antigrav?" zeptal se Atlan.

„Mám, pane. Myslel jsem..."

„Odletět, okamžitě odletět!" rozkázal šéf. „Copak vám snad přeskočilo, Dangere? I když je vyzářování vašeho agregátečku minimální, každou chvíli ho mohou zaměřit. To jste si nevzal jiný letový stroj?"

„Vznášedlo na baterii..."

„S ním můžete létat. Nebezpečné jsou jenom gravitační impulzy. Deflektor zapínejte pouze v blízkosti Saíonanů. Let'ťe honem pryč, vyměňte si výbavu a pak let'ťe poručíku Kasomovi na pomoc. Pospěšte si. Počkám tu na vás."

HLÁŠENÍ MELBARA KASOMA

Protože jsem byl celutickým gladiátorem ve službách Vzneseného Vozogama, mohl jsem kdykoliv zemřít. Já, poručík Melbar Kasom, odborník USO a inženýr přes ultraenergetické zbraně, jsem byl nucen zapomenout na své vědecké vzdělání.

Šance na přežití tu nebyla nijak velká. Mé vědomosti o tajemství atomu mi na Eysalu k ničemu nepomohly. Tady šlo hlavně o to, abych uspokojil diváky a získal si náklonnost mocných. Za největšího vůdce salonské říše platil Voszogam. Byl velitelem elitních jednotek v Malkinu.

Musel jsem se tu potýkat s nejrůznějšími handicapy. Třeba s tím, že

jsem tu nemohl nosit svůj mikrogravitátor. Dokázal jsem tudíž jedním skokem překonat dvacet metrů, ale ejhle -nijak se to neprojevalo k mému dobru, spíše naopak! Musel jsem se tím víc hlídat, aby mě považovali za pralesního divocha, protože takovou sílu tu žádný domorodec nemohl mít.

Pochopitelně, že jsem tady neměl žádného vážnějšího protivníka. My Ertuserané jsme prostě siláci... Musel jsem si často dávat pozor, abych gladiátory nerozmačkal.

Pomalu jsem se tu stával slavným, což bylo cílem celé akce. Atlan mě chtěl použít jako návnadu. Věřil, že Ebrola něco podnikne až zjistí, že jsem tady, protože mě zná a určitě mě pozná. Koneckonců jsme v USO byli kolegové.

Ale už jsem tu byl čtyři týdny a nic.

Mohl bych ho hledat sám, ale kde? Naši odborníci ho zamaskovali tak dokonale, že se v ničem nelišil od průměrného Salonana. Za normálních okolností bychom ho mohli zaměřit podle ukradeného aktivátoru buněk, ale to tady prostě nešlo.

Ojediné stopy však naznačovaly, že se Ebrola nachází na Malkinu. Měl příliš rád život, nedokázal by žít nikde v pustině. Potřeboval atmosféru velkého města, vzrušení a zábavu.

Atlan předpokládal, že se Ebrola už krátce po zavraždění Anně Sloaneové zařadil do salonské společnosti a plně využil své znalosti. Pravděpodobně hledal možnost jak opustit planetu, ale to bylo možné pouze na lodi Antiů, kteří tu v podstatě vládli prostřednictvím uměle vytvořeného kultu boha Kulana, kterému se všichni Salonané klaněli.

Moje situace byla ztížena i tím, že v ochozech arény seděli mocní Antiové a že i na jejich vůli či nevoli záleželo, jestli a kdo přežije. Jakmile bych se některému z nich znelíbil, mohlo by to pro mě znamenat rozsudek smrti!

Za třicet minut jsem měl nastoupit proti příšeře, kterou ještě nikdo nikdy nepřemohl. Bylo otevřeným tajemstvím mezi gladiátory, že proti žabovlkovi se nenastupuje jen tak. Moci-páni neradi ztráceli prvotřídní gladiátory. Především vznešenému Voszogamovi jsem už vydělal mnoho peněz a kromě toho se mohl vytahovat, že má ve svých službách nejsilnějšího muže planety.

Ale teď jsem se měl postavit žabovlkovi, což mohlo znamenat jenom rozsudek smrti. I tady na Eysalu vládly intriky, před kterými musel ustoupit i samotný Voszogam.

O boji jsem se dozvěděl před osmi hodinami. Riskoval jsem a sdělil to vysílačkou Atlanovi, protože ten neměl do arény přístup, aby o tom věděl.

- Sám jsem si upřímně přiznal, že proti žabovlkovi nemám prakticky žádnou naději. Pravděpodobně bych ho porazil, kdybych mohl využít všechny svoje schopnosti, ale já jsem si prostě nemohl dovolit velké skoky, nebo házet balvany. Antiové nesměli zjistit, že jsme tuhle jejich planetu objevili. Ebrolo jim to určitě neřekl. Nebylo by to pro něj dobré.

Možná, že mě už někdo z Antiů podezříval, že nepocházím z této planety, a souboj s žabovlkem je jakýmsi testem.

Několik hodin jsem přemýšlel, jak toho pralesního dinosaura vyřadit aniž bych se přitom sám prozradil, ale- nenašel jsem žádnou možnost!

Nikdy v životě jsem si předtím nepřál tak silně a upřímně, aby už ke mně dorazil Lemy Danger, ten siganský trpaslíček. Normálně mi jde dost na nervy, ale teď jsem po něm toužil.

Já, silák Melbar Kasom, mistr všech tříd na světě gigantů Ertrusu, chci na tomto místě a tváří v tvář blízké smrti prohlásit, že Lemymu všechno odpouštím, říkal jsem si. Odpustil jsem mu v duchu všechnu povýšenost a nadutost, kterou se vůči mně ten prcek projevoval.

Doufal jsem že dorazí včas, a říkal jsem si, že by mě Atlan přece nenechal jen tak zemřít.

Uklidnil jsem se, vykročil, sklonil hlavu v nízkých dřevěných dveřích a vyšel ven. Řev diváků působil tady dole v aréně jako hukot vodopádu.

Dva gardisté osobní stráže si mě pohrdavě změřili. Tady dole člověk neměl žádné přátele. O kus dál na mě čeká šéf zdejší gladiátorské školy Akusa.

Byl to velký ramenatý muž s neuvěřitelně zjizveným tělem. Měl hranatou tvář a svérázný způsob humoru. Patřil k několika málo mužům, kteří přežili deset let v aréně. Ovšem nemusel nikdy bojovat se žabovlkem.

Akusovi pomocníci mi přinesli brnění, které se skládalo z hradního štítu a chráničů končetin.

„Chceš uzavřenou helmu?“ zeptal se Akusa.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Otevřenou.“

„Fajn. Neměl by sis chránit krk. Jen co se tě tam to zvíře dotkne,

budeš bez hlavy a budeš mít pokoj."

Zkoumavě jsem se zahleděl na zkušeného Salonana. Tvářil se bezvýrazně jako vždycky.

„Máš o mě najednou nějak moc velkou starost," řekl jsem.

„No jo, tak se nemrač. Nikdy se mi nelíbilo posílat chlapa proti žabovlkovi. Uvědom si, že mluvím s mrtvolou."

Jeden ze zraněných gladiátorů se mečivě zachechtal.

Smáli se i ostatní.

Tuto chvíli velitel gladiátorské školy využil a naklonil se ke mně, aby mi zašeptal: „Poslouchej, Akwore, daroval jsi život mému synovi. To tady nebývá obvyklé, takže jsem na to nezapomněl. Bylo to při tvém vůbec prvním souboji."

„Můj soupeř byl tvůj syn?"

Přikývl a zastrčil mi kožený polštář pod brnění.

„Už jsem viděl mnoho bojů s žabovlky. Žádný z gladiátorů to nepřežil, ale žádný nebyl tak silný jako ty. Pokud ti mám prozradit jeho zranitelná místa, musím znát zbraň, kterou zvolíš. Už ses rozhodl? Gong zazní každou chvíli."

Podíval jsem se k regálům. Ano, už jsem věděl, kterou zbraň si vezmu. Žabovlci měli pevný chitinový krunýř. Byl to tvrdý ale křehký materiál, snadno se lámal.

Koule na řetězu ani meč nebyly tím pravým nástrojem. Musel jsem zvolit něco mezi nimi: těžkou širočinu, která dokázala jak prolomit krunýř, tak proniknout do měkké tkáně.

Akusa zvědavě vyčkával.

Usmál jsem se a řekl jsem: „Dej mi nejtěžší sekyru, kterou tu máš, a kulatý štít s hrotem uprostřed. Do ruky se štítem si vezmu síť z guídiru."

Akusa pokrčil rameny.

„Jsi si jistý? Nebyl by lepší oštěp, koule a síť?"

„Ty bestie jsou inteligentní. Oštěpem bych hodil jenom jednou, a ještě bez účinku... Dej mi, co chci."

O pár vteřin později jsem měl zbraňme. Sekyra vážila možná čtyřicet kilo, ale pořád ještě se mi zdála být moc lehká. Těžší však už neměli. Pak Akusa varovně řekl: „Ne aby tě napadlo prchat. Východy jsou hlídáné. Postavili k nim dva plamenomety. Spálily by tě dřív, než by ses dostal k záchytným mřížím. Takže jsi hotov, Celuterane? Hodně štěstí a buď obratný. Já bych na tvém místě hledal dva body: lebku a páteř těsně za hlavou. Musíš skákat, rozumíš? Pokoušej se uhnout

jazyku, který vystřeluje jako had. Stahuje ho pomalu zpátky. Použij jazyk jako odrazový můstek a udeř. To je tvoje jediná možnost." Poklepal jsem mu na rameno, ale nedával jsem si pozor, takže se mu podlomila kolena.

Když jsme pak odcházeli, ještě mi pošeptal: „Voszogama přinutí, aby tě dal všanc."

„Kdo? Kdo ho přinutí? Kazatelé Kulanu?"

„Ne. Nějaký cizinec z Oszalu. Prý je velmi mocný."

„Jak je tu dlouho?"

„Prý tři ektáry. Vlastní spoustu lodí. Co jsi mu provedl?" . Přemýšlel jsem. Tušil jsem, že hovoříme o Ebrolovi. Takže už mě objevil...

Antiové tedy ve hře nebyli. Můj bývalý kolega našel způsob, jakým mě vyřídí. Pravděpodobně pouze vyčkával, jestli se opovázím předvést své pravé schopnosti. Byla to hra s ohněm. Pokud to byl opravdu Ebrolo, měl v rukou všechny trumpfy.

Zastavil jsem se před padacími mřížemi. Dělili podzemní labyrint od arény. Venku právě končil předposlední boj.

Odtahovali mrtvá těla. Na rozdupanou zemi sypali čerstvý mořský písek. Zazněly fanfáry. Napochodovala Mashova garda. Akusa mě zlehka udeřil do ramene. Mlčky jsme se loučili. Pak mříž vyjela nahoru a já vykročil.

Mířil jsem pod vládcovu lóži. Byl jsem obklopen deseti vystrojenými bojovníky. Nad arénou se tyčila veliká socha boha Kulana.

Davy jásalý. Lidé volali mé jméno. Už jsem byl slavný. Najednou jsem v sobě cítil dostatek síly i odvahy, a věděl jsem, že bych žabovlka dokázal porazit, protože mi všichni ti lidé věří.

Tento pocit zesílil, jakmile jsem si všiml neklidu vznešených. Jako všude - pokud byl dav jiného názoru, vládci jsou nejistí. Masho dokonce vstal a rozpráhl paže. Vedle něj seděli dva kazatelé Kulanu v rudých hábitech. Všiml jsem si generátorů ochranného štítu, které tihle skuteční vládci planety nosili. Určitě je právě aktivovali a stali se proti zdejší zbraním imunními.

Gardisté se zastavili. Rozpráhl jsem ruce. Pak jsem vyslovil rituální řeč, kterou tu však nechci opakovat, protože byla odporná a používala se v ní sprostá slova. Jenže tak velela gladiátorům tamější tradice.

Masho mi povolil bojovat. Pak jsem musel počkat na doprovodná slova jednoho z Antiů.

Promluvil ten, který seděl po vládcově pravé ruce. Jmenoval se

Mahana-Kul.

„Kulanova paže ti bude patřit, pokud si to zasloužíš," zvolal ten podvodník.

Poděkoval jsem úderem pěsti do hrudního brnění a pak-jsem si dovolil malý přídavek, kterým jsem znovu rozjásal dav: popadl jsem do každé ruky jednoho gardistu a zvedl jsem je nad hlavu.

„Toto maso a tuto krev zasvěcuji Kulanovi s prosbou, aby mi tito gardisté byli přiděleni jako sluhové, pokud padnu v boji a budu přijat do Kulanova hradu hrdinů."

Mrštil jsem s gardisty o zem. Zůstali tam ležet bez hnutí. Pak jsem vyčkal na reakci Antiů. Nikdo kromě mě neviděl, že Mahana-Kul přiložil k ústům miniaturní mikrofon a pár vteřin nato z obří sochy umělého božstva zazněl hromový hlas.

„Slyšel jsem tvou prosbu, gladiátore. Jsou tví, pokud před mýma očima obstojíš!"

Po Chvilce nábožného ticha a mlčení se diváci znovu rozjásali, Důstojník doprovodného komanda ke mně přistoupil a zašeptal:

„Pokud nezvítězíš, mé kopí se ti zapíchne do žebere."

Nedokázal jsem potlačit úšklebek. Moje smrt by patrně znamenala i konec těchto gardistů. Proto jsem ihned využil šanci a špitl jsem: „V pořádku. Jen rozsyp jemně rozemleté koření kulkat před padací mříž zvířete! Určitě si jako obvykle promne oči."

„Pokusím se. Budu s tebou. Ale potřebuju trochu času. Pochoduj po aréně."

Důstojník zmlkl.

Když jsem jednou, obešel arénu kolem dokola, znovu zazněly fanfáry. Rychle nastalo ticho. Zdálo se mi, že dokonce i příroda zadržuje dech. Bylo to vážné.

Otočil jsem se.

Nestihl rozsypat koření. Přišel pozdě.

To je špatné, pomyslel jsem si. Takže teď budu muset bojovat s neoslabeným protivníkem.

Mříž vyjela nahoru. Žabovlk si dával na čas. Byl už tady několik let a věděl, co ho čeká. .

Nejdříve jsem spatřil lebku s obrovskou tlamou. Oči měl poměrně malé. Byly uloženy v hlubokých zrohovatělých jamkách. Těžko ho tam zasáhnout. Zatím se to ještě žádnému gladiátorovi nepovedlo. Dinosaurova lebka se podobala lebce pozemské ropuchy, ale byla asi čtyři metry dlouhá a tři široká.

Pomalou, jako by chtěl nejdříve sondovat půdu, se sunul ven z díry. Charakteristické byly jeho silné zadní běhy, které sloužily ke skokům. Žabovlkové skákali na vzdálenost až dvaceti metrů. Zato přední běhy byly krátké a rovné, ale i na ty jsem si musel dávat pozor, protože jejich pracky byly nebezpečné. Dinosaurus byl celkem deset metrů dlouhý...

Zastavil jsem se uprostřed arény. Žabovlk zůstal také stát, otevřel páde sáti centimetr o ve nozdry a zafuněl. Temné funění bylo všechno, co ze sebe vydal. Žabovlci patřili k nejinteligentnějším zvířatům planety. Někteří Eysalerané dokonce tvrdili, že dokáží přemýšlet.

Napjatě jsem pozoroval nemilosrdného nepřítele, který otevíral tlamu a ukazoval špičku útočného jazyka. Věděl jsem, že jej dokáže vymrstit na vzdálenost pěti metrů. Tvrdá chitinová špička jazyka obsahovala jed.

Dinosaurus zařval a skočil.

Skulil jsem se stranou. Uhnul jsem mu, ale jak dlouho to ještě půjde? Dinosaurus se přihrčil k dalšímu skoku, a vtom jsem ve sluchátku zabudované vysílačky uslyšel Atlan: „Pomoc je na cestě. Vydržte!“
ZPRÁVA LEMYHO DANGERA

Atlan přestal žebrať a pootočil hlavu, aby naslouchal. Právě jsem mu přistál na rameni. Bzučení miniaturního elektromotoru utichlo.

„Už máte novou výstroj, Dangere?“

„Ano, pane.“

„Takže můžete do akce. Podle řevu soudě boj s dinosaurem právě začal. Oznámím to Kasomovi. Pokuste se zabít žabovlka střelou z paprskometu do mozku. Ale výboj nesmí nikdo vidět!“

Atlanovi se to řeklo. Jak jsem měl střílet, aby si toho nikdo nevšiml? Energetický výboj prostě vždycky svítil!

-

„Kromě toho se postarejte, aby nikdo neslyšel ránu. Váš impulzní paprskomet je i přes svou malou hmotnost velmi hlasitý.

Přemýšlejte, Lemy. Spoléhám na vás. Držím vám palce.

Leťte!“

Zapnul jsem pohon, levačkou jsem sevřel páku a vystoupal nahoru. Přeletěl jsem hradby a když jsem konečně viděl do arény, spatřil jsem Melbara Kasoma, který právě dvěma dlouhými skoky uhýbal před žabovlkem.

Dinosaurus vztekle praštil prackami do písku arény a zvířil jej- „Melbare...!“ zvolal jsem zděšeně. Ertusan opět uhnul, pak se cosi zatřpytilo a jakýsi předmět se zakousl do pancéřované pracky příšeře. Viděl jsem, že jde o dlouhou úzkou sekyru, tvarovanou do podoby klínu. Dinosaurův řev přehlušil křik diváků. Kasom se držel násady sekery a s její pomocí se vyhoupl na žabovlkova záda, ale zvíře ho setřásl. Melbar se znovu rozběhl. Jedovatý jazyk ho minul jen o pár centimetrů. Nechápal jsem, proč si Melbar nezačne pohrávat s gravitací planety. Přece se nenechá zabít! Každé menší zvíře by po takovém úderu sekyry určitě zemřelo, ale tenhle gigant ne. Melbar prchal z nebezpečné zóny. Dinosaurus ho pronásledoval mohutnými skoky. „Doleva!“ zvolal jsem. Melbar se už ale znovu skulil. Jedovatý jazyk pouze olízl jeho štít. Těsně nad zemí jsem zbrzdil let, přepnul jsem na let kupředu a klouzal vzduchem k příšeře. Byl jsem si jist, že mě nikdo nevidí. Deflektorový štít fungoval bez závad a nikdo nemohl nic zaměřit. Pokud jde o nehluchý výstřel, to nebyl v aréně problém, protože diváci řvali a ječeli jako šílení. Kasom mezitím uštědřil dinosaurovi další ránu sekyrou, tentokrát do levé zadní nohy. V tu chvíli jsem se ocitl nad Kasomovou hlavou. Přistál jsem na jeho brnění, chytil jsem se řetězu a vykřikl jsem z plna hrdla: „To jsem já, Lemy! Zaútočím na něj, jakmile se bude chystat k dalšímu skoku!“ Melbar rozuměl. „Postarej se mu o nozdry, prcku!“ zvolal a uskočil stranou. Vzlétl jsem a zahleděl jsem se na monstrum. Zdálo se, že má dohráno. Jeho levá zadní noha zbarvovala písek doruda. Spustil jsem se střemhlav dolů a namířil si to k jeho obřím nozdram, když vtom zvíře nečekaně vyskočilo. Dopadl jsem mu na záda; až mě to nekontrolovatelně odmrštilo do písku arény. Jen tak tak jsem z něj stačil vystrčit hlavu, abych se neudusil. Rozzlobil jsem se. Zlostně jsem pohlédl na dinosaura a tasil jsem zbraň. Pak jsem jako raketa vylétl vzhůru. Řítil jsem se proti příšeře, která se několika menšími skoky snažila zahnat Melbara do úzkých. S nataženými nohama jsem jí přistál mezi očima a nozdrami. Ihned jsem tasil dýku a vrazil ji do měkkého místa v čenichu, až žabovlk

zavrčel.

Otevřel nozdry a než jsem stačil tasit paprskomet, nasál vzduch a s ním i mě, takže jsem se vmžiku nacházel na cestě do jeho plic...

Ten hlupák si zřejmě myslel, že se tímto způsobem snadno zbaví specialisty USO, ale to se tedy sakramentsky přepočítal!

Obklopovalo mě šero a páchnoucí sliz. Nahore nade mnou bylo světlo, takže tam jsem předpokládal nosní dírky. Odhadoval jsem to na pouhých dvacet centimetrů vzdálenosti. Moc hluboko mě tedyvnenasál.

Ale byl jsem ze všech stran sevřený. Škubání v nose žabovlka mi naznačovalo, že zápasí s kýchnutím. Proto jsem nastartoval pohon svého vznášedla a ten mu rozřezal nosní sliznici.

Ozval se strašlivý řev, ovšem já jsem se na to zvíře zlobil, takže jsem neznal slitování. Tasil jsem paprskomet, zavřel jsem oči a zmáčkl to. Vražedné paprsky si rázem propálily cestu tkání a kostmi až do mozku.

Střílel jsem bez ustání, pálil jsem ještě i ve chvíli, když mě umírající příšera vyprskla takovou silou, že mi to ze zad strhlo tornu s deflektorem a vrtulovým vznášecím přístrojem.

Když jsem dopadl a došlo mi, že jsem přišel o výstroj a hlavně o deflektor, rychle jsem se zahrabal do písku. Jenom hlavu jsem vystrčil, takže jsem mohl pozorovat podvodníka Kasoma, který seděl zvířeti na zádech a jedním úderem za druhým tříštil dinosaurovu lebku. Nikdo z nadšených diváků si mě-nevšiml. Pravděpodobně jsem vypadal jenom jako jedna z odlétnuvších šupin.

Kasom bušil do lebky zvířete tak dlouho, dokud se žabovlk nepřestal hýbat. Já mezitím spurtoval k několika balvanům, které mi nabízely dobrý úkryt. Odtud jsem mohl všechno sledovat.

Melbar spustil vítězný pokřik.

Vyhrabal jsem se z písku a vykročil jsem k němu. Pořád si mě nikdo nevšiml, jak jsem s jistou hořkostí na srdci zjišťoval.

Vylezl jsem obru Melbarovi na palec u nohy a vši silou jsem dupl.

Nedal na sobě nic znát, ale uvědomil si mou přítomnost. Když se přiblížili gardisté, aby zkontrolovali, jestli je dinosaurus mrtev, sklonil se a drze si mě zastrčil do chlupů na prsou, kde jsem se musel vši silou držet, abych nespadl do propasti.

Rezignoval jsem. S Kasomem teď nebyla řeč. Ale aspoň si všiml, že už nejsem neviditelný. Pro mě nyní nastal problém, jak se dostat z arény. V lese jsem měl další letové agregáty, ale když jsem pomyslel

na tu dlouhou cestu, byla to hrůza. Někdo mě tam bude muset dopravit.

Trvalo dlouho, než Melbar vychutnal svůj triumf. Já jsem mu mezitím vylezl na rameno pod krk. Držel jsem si uši, protože jeho řev mi způsoboval bolení hlavy.

Socha místního boha znovu promluvila, a pak promluvil i vládce.

Kasom byl jásajícími davy doprovázen na cestě z arény.

V tu chvíli Kasom sklonil hlavu a zašeptal: „Podívej se do třetí lóže napravo od Masha. Ten stařec s úzkou tváří je můj pán Voszogam.

Vedle něj sedí mladý Salonan v zelenomodrém přehozu. Má dlouhé vlasy, svázané řetízkem. Vidíš ho?”

Melbar se nenápadně potočil.

„Vidím,” řekl jsem. „Kdo je to?”

„Na devadesát devět procent pravděpodobnosti náš muž. Je zhruba čtyři týdny v Malkinu, pochází údajně z druhého největšího města říše a vlastní mnoho nákladních lodí.”

„Ebrolo?”

„Myslím si to. Ještě nevím jak si říká, ale to se dá zjistit. Musíš okamžitě za Atlanem.”

„Jak? Moje vznášedlo leží v písku.”

„Vím, rozdupal jsem ho, aby ho nikdo nenašel. Ale musíš se nějak dostat k šéfovi. Máš ještě vysílačku?”

„Náramkovou. Ale nesmíme vysílat.”

„Já jsem vysílal. Atlan je informován. Potřebuje tě. Ale já tě teď z arény nevynesu...”

„Dostaneš se odtud vůbec někdy?”

„Za pár hodin. Vítězství nad žabovlkem rozhodlo v můj prospěch. Budu chtít volno. Musíme chytit Ebrola.”

Stáhl jsem hlavu. Kasoma oslovil nějaký Salonan a blahopřál mu. Jmenoval se Akusa.

„Půjdu se vykoupat,” rozhodl Kasom, což mi prozradilo, že musím opustit svůj úkryt.

O něco později Kasom odložil brnění. Sklouzl jsem na zem a schoval jsem se v koutě za dřevěný džber. Kasom byl obsluhován jako božstvo. Pak mezi sluhy přišel i starý Voszogam a uvelebil se v křesle.

„Dobrý boj, Akwore!” zašklebil se. „Naše smlouva nám za pár dní končí. Budeš chtít zůstat u mě?”

„Zůstanu, pane,” zaduněl Kasomův hlas. „Ale prosím o volno na

jednu ektádu." ' ' „Nač?”

Kasom se zašklebil a učinil gesto, kterému jsem nerozuměl.

„Chápu," usmál se stařec. „Lákají tě zábavní podniky v Mal-kinu. Dávám ti volno. Ale věz, že na tebe budu čekat."

„Já přijdu, pane. Netáhne mě to zpět do lesů, kde žije můj kmen."

„Dobrá. Jistě se ptáš, proč jsem svolil k tomu boji?"

„Rád bych to věděl, pane."

„Vznešený Magotin, mocný loďař obchodník z Oszaly, zapochyboval o tvých kvalitách. Chtěl tě vidět ve chrťanu té bestie."

„Něčím jsem mu ublížil, pane?"

Voszogam zaváhal.

„Nevím... Neumím si to představit. Ale vsadil se s Mashem. Nemohl jsem jinak..."

Zamračeně jsem přikývl. Takhle to tedy bylo! Ten mizera Magotin zneužil vládcu planety. Perfektní taktika!

Vojevůdce prohodil ještě pár slov s gladiátory a pak si dal přivolat nosítka. Z koupelny vyšli čtyři otroci a pomohli pánovi na nosítka. Kasom si odkašlal, ale nebylo to nutné. Dobře jsem věděl, že tohle je příležitost i pro mě. Kasom odlákal pozornost strážných, já přeběhl k nosítkům a vyhoupl se do polštářů.

Cesta širokými chodbami arény mě nezajímala. Strážní se postarali o volnou cestu, a tak se mi podařilo nepozorovaně vyjít z arény.

Hned za vraty jsme se zastavili u cizince, který byl podle našeho podezření Ebrolo. Nosítka se zhoupla.

„Buď pozdraven, Voszogame!" řekl cizinec dialektem, jaký jsem ještě nikdy neslyšel. Zdálo se, že jde o řeč obyvatel pobřeží.

„Zdravím tě, Margotine," odpověděl vojevůdce. „Pošli ti jednu žabovlkovu pracku. Jako upomínku na prohranou sázku."

Jezdec se usmál.

„Jak se rozhodl tvůj gladiátor? Přenecháš mi ho?"

Voszogam vzdychl.

„Jenom boží vědí, co mě k tomu divochovi tak poutá. Jeho náklonnost vůči mé osobě je obdivuhodná."

„Takže on nechce?"

„Zdá se, že hlavně ze zdvořilosti. Ale musel jsem mu vysvětlit, že jeho způsob boje neprobíhal podle mých představ, protože tvé přání je mi rozkazem, vznešený Margotine."

Jezdec pokrčil rameny a rozloučil se.

Než se naši nosiči znovu rozběhli, vstoupil nám do cesty Atlan a

žadonil o almužnu. Voszogam se slitoval a hodil mu minci. Využil jsem této příležitosti a seskočil jsem z metrové výšky. Dopad byl tvrdý, ale my Siganci už něco vydržíme. Schoval jsem se Allanovi za nohu a počkal jsem, až mě zvedne a schová. Odtud jsem pak křičel, jak nejhlasitěji to šlo: „Dávejte pozor, pane! Ten jezdec na tom velkém ptákově je patrně Ebrola.“

„Už ho mám na záznamu,“ zašeptal admirál.

Ulevilo se mi. Atlan měl svou speciální výbavu schovanou patrně v chatrném uzlíku, který nosil na zádech.

„Ztratil jsem své agregáty, pane,“ přiznal jsem.

Atlan se sklonil a posbíral si věci.

„Vrátíme se na mou základnu,“ řekl pak. „Kdy přijde Ka-som?“

„Mluvil o dvou hodinách“

„Dobrá. Vaše akce proběhla prvotřídně, Lemy. Mnohokrát děkuju.

Uchránil jste nás před nejhorším.“

Začervenal jsem se radostí a vzrušením. Ale zároveň jsem se vyděsil.

Budu muset šéfovi vysvětlit, že mě to zvíře vdechlo? Jak ponižující...

Ale musel jsem s pravdou ven. Siganci nikdy nelžou! Ovšem

zároveň jsem musel šéfa požádat, aby o mé nešikovnosti neřekl

Kasomovi, protože od něj bych to pak měl denně na talíři...

Věděl jsem, že si Atlan zřídil základnu v blízkosti nějaké kovárny.

Prošli jsme kolem ní a ocitli se na dvoře. Tam se Atlan pozdravil s přítomnými muži.

„Jaké byly tvé příjmy?“ zeptal se postarší Salonan.

Atlan se usmál a rozhoupal uzlík.

„Vznešený Voszogam se snížil a hodil mi almužnu. Během následujících dní nemusím ven. Polovina almužny patří tobě, Tromure.“

Vyděsilo mě to. Že by se velký admirál doopravdy takhle strašlivě ponižil? Kovář přijal peníze a nechal nás, totiž lépe řečeno Atlana, u sebe bydlet dál.

Když jsme pak konečně osaměli, Atlan odsunul lůžko a zvedl padací dveře do sklepa, kde měl ukrytou část výstroje.

„Tromur půjde ještě dnes do Timosovy strážnice. Ponese tam opravené sečné a úderné zbraně. Vy říkáte, že máte svůj malý bunkr u vodního čerpadla? Dobrá, jeďte s Tromurem. Pojede totiž kolem. Seskočte tam, oblečte si novou výstroj a vraťte se sem. Budu na vás a na Kasoma čekat.“

Přivezl jste nějaké novinky z hlavního stanu?“

Ne, moc jsem toho neměl. Informoval jsem šéfa o svém přistání a přiznal jsem, že mě dinosaurus vdechl. Ale Atlan se mi nesmál. Docela věcně řekl: „To bylo výborné, pane majore! Nenápadněji jste střilet nemohl.“

Pocítil jsem úlevu. Mezitím jsme vytáhli záznam, na kterém Atlan zachytil pravděpodobně Ebrola, a zastrčili jsme jeho snímek do počítače.

Byl to Ebrola.

Zcela jednoznačně to byl on.

Než jsem se pak ztratil, abych vylezl na kovářovu káru, dostal jsem ještě další instrukce: „Pokud bych- tu už později nebyl, leťte k přístavu. Mám tam dvoustěžňovou plachetnici OGOLAM. Hlaste se na palubě. Jsem majitelem i kapitánem toho škuneru. Jmenuji se tam Fenetra.“

Považoval jsem za obdivuhodné, co všechno šéf na této planetě stihl zařídit. Na OGOLAMU se nacházel velký sklad zbraní a proviantu. O hodinu později kovář vyjel a zanedlouho jsem byl zpátky ve svém bunkru. Snědl jsem jednu konzervu, spolkl jsem dva koncentráty a posbíral novou výstroj. Byl jsem připraven.

ZPRÁVA LORDA ADMIRÁLA ATLANA

Když gravitační zaměřovač znovu zabzučel, přerušil jsem práci. To bylo už čtvrté zaměření během poslední hodiny.

Rychleji než jsem chtěl jsem si strhl umělou kůži z obličejce a promnul si tvář. Zbytky masky se daly snadno smýt. Moje role žebráka skončila.

Nacházel jsem se v nákladním prostoru lodi OGOLAM, kterou jsem získal krátce po svém přistání na Eysalu. Moje šestičlenná posádka byla už dva dny na břehu. Nikdo mě nerušil.

Poslední dny byly vyčerpávající, ale Ebrola jsme konečně našli.

Pořád ještě z hloubi duše lituji, že jsem vůbec kdy přijal do USO Antie. Tihle Baalolové neboli Antiové byli velmi nespolehliví.

Myšlenka na Pozemšťana, který nyní setrval na svém mateřském světě, mi připomněla můj úkol. Rhodan a já jsme měli jiné úkoly, než se honit za buněčnými aktivátory. Mezi národy známých civilizací to vřelo. A zrovna v takové době musel jeden z mých mužů v USO udělat něco takového...

Vytáhl jsem zápis ze škvíry vyhodnocovače a podíval se na data.

Zaměřené gravitační impulzy pocházely z letových přístrojů.

Všechny hodnoty ležely pod osmdesáti tisíci merobiny, což byla

arkonidská hodnota pětidimenzionálních silopolí.

Časté zaměření prokazovalo, že tu létají technicky vysoce vyvinuté bytosti na lodích, vybavených neutralizátory gravitace. Co to mohlo znamenat? Všiml si někdo Ebrola, nebo se Melbar Kasom prozradil? Opustil jsem nákladový prostor, vylezl na horní palubu a rozhlédl jsem se. Cítil jsem se bezpečně. V klidu jsem v blízkosti arény umístil deflektor pro poručíka Kasoma a pak jsem vyhledal loď OGOLAM. Ebrola se podle očekávání objevil v přístavu a navštívil svou loď. Moje průzkumné lety měly úspěch. Ukázalo se, že Ebrola má na této lodi podstatnou část svého speciálního vybavení. Kdyby byl Ebrola mormální člověk, s jeho zajetím by nebyly vůbec žádné problémy. Ovšem u Antie to bylo něco jiného... .

Vtom přiletěl Lemy.

„Viděl jste Melbara Kesoma, Lemy?“ zeptal jsem se tiše.

„O, pane, vy jste mě slyšel přiletět?“

Museí jsem ho uklidnit.

„Ne, Lemy, neslyšel jsem .vás. Podle mých propočtů jste ale musel touhle dobou dorazit.“

Mrňous si významně odkašlal. Moji lež totiž prohlédl.

„Mnohokrát děkuji za ohledy, pane. Srním vypnout deflektor?“

Přikývl jsem. Major Danger seděl na zábradlí a zápasil s rovnováhou. Nadával přitom na „neuvěřitelnou tíhu“ letového agregátu.

.

Přikývl jsem, ale měl jsem co dělat, abych se nerozesmál, protože bylo neuvěřitelné, že někomu mohlo dělat takové potíže pouhých dvě stě gramů.

„Lemy, dělám si starosti o Kasoma. Nechal jsem mu na dohodnutém místě deflektor a pokud podle plánu opustil arénu, už ho musel najít. Považujete za možné, že by se cestou někde zdržel? Na deflektoru jsem nechal lístek s informací. Kasom musí vědět, že nejsem v kovárně, ale tady. Cestu sem zná...“

, „Melbara jen tak nikdo nezdrží, pane,“ zdůraznil prcek.

Přítakal jsem. V tom měl pravdu.

„Majore Dangere, leťte prosím do města a pokuste se ho přece jen najít. Počkám ještě hodinu, a pak zaútočím. Vyřídíte Kasomovi, že jsem zachytil několik gravitačních signálů.“

„Gravozaměření, pane?“ vylekal se prcek. „To by ale mohlo znamenat, že Antiové jdou po Ebrolovi taky.“

„Bojím se toho, i když netuším, jak by mohli objevit jeho stopu.

Každopádně procešávají přístav. Já jsem zastavil všechny stroje.

Buďte opatrný. Možná, že Kasom už něco ví."

Lemy se napřímil a zkontroloval zbraně.

„Potmě bych nemusel mít zapnutý deflektor... Ale musím si dávat pozor na noční dravce..."

„V pořádku, majore..."

Major zasalutoval a zmizel. Starostlivě jsem se rozhlížel. Měl jsem o tohoto svého maličkého specialistu strach, přestože byl možná nejšikovnější ze všech.

Chtěl jsem se otočit a sejít do podpalubí, když jsem znovu uslyšel přibližující se bzučení Lemyho létacího stroje.

„Lemy, co se stalo? Vy...?"

Ozval se varovný výkřik, cosi mi tvrdě dopadlo na záda, srazilo mě to k zemi, ale když jsem vstal, byl už zase klid.

Lemy Danger stál na dvířkách a ukazoval pode mne.

„Musel jsem bohužel střilet, pane," vysvětloval. „Tenhle přerostlý hmyz je napodobenina - je to robot. Lítá toho tady kolem nás spousta. Když přistál na vašich zádech, musel jsem vystřelit. Je mi líto, pane, ale..."

Mávl jsem rukou a sklonil se k asi třiceticentimetrovému hmyzímu tělu. Bylo sestaveno z kovu a plastiku, mělo zabudován složitý mechanismus a mikromozek, spojený s individuálním zaměřovačem.

„To přece není možné, Lemy!" zvolal jsem překvapeně. „Není tohle náhodou siganská konstrukce?"

Danger si prohlížel kovoplastikové hmyzí tělo. Netrpělivě jsem čekal na výsledek. Pak vstal a zavrtěl hlavou.

„Tohle nepostavili u nás doma," tvrdil „Mechanika je příliš hrubá, za takovou práci by se mí lidé styděli. Tenhle robot nepatří k Ebrolově výstroji."

Kývl jsem a vstal. Náhle Danger ukázal na zadní polovinu hmyzího těla. „Je tu zabudovaný jedovatý bodec, pane. Ten robot byl pravděpodobně poslán proti Ebrolovi. Stačí zkontrolovat jeho individuální nastavení. Kdyby byl nastaven na vás, bodl by..."

Bezesporu to je vražedný nástroj Antiů, pane. Sestavili je za účelem nenápadného odstraňování nepřátel. Jsem přesvědčen, že čipy v hlavách těch brouků jsou vsutku nastavitelné na jakoukoliv volitelnou mozkovou frekvenci."

Vzal jsem si ho na dlaň a jemně ho pohladil.

„Pane, prosím, nemluvte o vděku," poznamenal prcek. „Příště jste na

řadě vy..."

„Dobrá... Ale myslím, že nyní už je opravdu na čase, abyste odletěl hledat Kasoma. Vraťte se s ním sem na loď. Už budeme muset zaútočit."

Danger odletěl a já se věnoval zbraní. Antiové byli známi svými individuálními energetickými ochrannými štíty. Svého času jsme je dokázali prostřelit konvenčními zbraněmi, například pomocí olověné kulky, protože jakékoliv paprskomety selhaly. Antiové se od té doby poučili a dokázali své štíty nastavovat vždy podle situace a zbraně, která po nich střílela. Vypracovali to až k dokonalé reakci na tisícinu vteřiny. Ale ani naši odborníci nezaháleli a vymysleli kombinovanou zbraň, řízenou mikroprocesorem, který před výstřelem přesně změřil vzdálenost k Antiovi a pak vyslal konvenční projektil i paprsek v určitém odstupu podle jejich vyvinuté rychlosti, ale tak, že do cíle dorazily na tisícinu vteřiny přesně ve stejný okamžik. A protože antiovský štít byl nastaven vždy jenom na jeden typ zbraně, buď kulka anebo paprsek jím pronikly.

Pohrával jsem si s jednou takovou ručnicí. Ebrolo byl prakticky vyřízen...

ZPRÁVA MELBARA KASOMA

Poklepal jsem strážci konečky prstů na hlavu a způsobil jsem mu tím bezvědomí. Padl k zemi.

Na konci hradeb jsem objevil bránu. Tudy do arény přicházel personál. Znovu jsem se pokusil stanovit čas podle hvězd, ale ani teď se mi to nepodařilo. V této části Galaxie byly miliardy hvězd.

Po posledních událostech jsem se už nemohl odvážit vyslat impuls s informacemi. Poté, co se Antiové rozhodli prostudovat mrtvolu žabovlka, jsem se musel mít na pozoru.

Před deseti minutami jsem se dostal ven. Pomohl mi přitom Akusa, ale požádal mě, abych ho pak zbavil vědomí. To se stalo. Můj jediný přítel v pevnosti nenávisť a zloby zůstal za prvními padacími mřížemi. Pravděpodobně ho už našli.

Ještě jednou jsem naslouchal, a pak jsem se rozběhl k oblouku brány. Když jsem ji otevřel, ocitl jsem se na ulici pro dodavatele. O kus dál, asi deset metrů ode mne, ležela socha božstva, které upadlo v nemilost. Tam někam Atlan schoval deflektor.

Přikrčil jsem se a skočil. Zároveň se rozzářily dva reflektory a oslnily mě-. Takže jsem se ani nehnul.

„Velmi rozumné, siláku," řekl kdosi dokonalou mezihvězdnou řečí,

zvanou interkosmo.

Neopovažoval jsem se ani hnout. Reflektory tady vlastnili jenom Antiové. Nemělo by smysl utíkat. Že by našli můj generátor? „Pomalů vstaň a udělej dva kroky vpřed!“ řekl stejný, hlas. Neměnil jsem pozici. Výzva byla zopakována. Pak neznámý rozzlobeně řekl: „Těžký siláku, přestaň hrát divadlo! Ty znáš řeč, kterou tě oslovuji. Počkáme ještě tři vteřiny. Pokud neposlechněš, pod nohama ti vybuchne malá sopka.“

Počkal jsem dvě vteřiny a pak jsem se napřímil. Opatrně jsem vykročil a zůstal jsem stát. Za mnou zaskřípala vrata.. Takže tu byl ještě někdo.

Reflektory zhasly. Když si mé oči přivykly na trnu, spatřil jsem dva kazatele Kulanu. Nevypadali by nijak nebezpečně, kdyby v rukou nesvírali těžké paprskomety.

Rychle jsem přemýšlel. Ti pánové udělali hned dvě chyby najednou. Jednak si mě spletli s Těžkým Skokanem. Kdyby tak věděli, jací to jsou proti nám Ertrusanům ubožáci! A jednak zhasli reflektory... Nyní záleželo jenom na tom, jak vysoko si cenili síly mého ducha. Někdo jako já má respekt ze dvou paprskometů pouze v případě, že je v rukou drží zkušený bojovník.

Tihle dva však nebyli bojovníci, nýbrž jenom změkčilí paraziti.

Musel jsem zahájit psychosouboj dřív, než by je napadlo mě zabít.

„V případě odhalení jsem dostal za úkol pozdravovat vás od mého patriarchy a vyřídít vám, že ve vzdálenosti několika málo světelných hodin čeká tři sta velkých bojových lodí, Anti,“ řekl jsem. „Tato planeta se nám zdála být vhodná jako nová základna. Nabízím vám partnerství anebo smrt. Zvolte si.“

„Používáš silná slova, Těžký,“ odpověděl Anti.

„Víc toho nemám. Kdo je tvůj šéf? Rád bych si s ním promluvil dřív, než uděláš nějakou hloupost.“

„Kolik tvých lidí tady přistálo?“

„Ještě několik, ovšem nejsou to Těžcí jako já. Sám bych rád věděl, komu vděčím za souboj se- žabovlkem. Byl to někdo z vás...?“

„Tak hloupí nejsme. Zařídil to někdo, kdo si myslel, že ho pronásleduje!“

Nevěděli o nás! Dál jsem hrál roli galaktického obchodníka.

„Ze ho pronásleduji!? Já? Tady, na téhle primitivní planetě? Pche...“

Můj patriarcha mě tu vysadil, abych sondoval prostředí. To je vše...

Měli byste dát prsty ze spouští. Jakmile by se přerušilo moje

individuální hypervysílání, loď sem ihned vyrazí. Měli byste se se mnou dohodnout. Jsem Melbar Kasom, šéf rodu Bazusů patriarchy Katzoíela. Chceme vydělávat, Anti, ale mimo mocenský dosah Impéria. Můj souboj v aréně se mi vyplatil. Znají mě tu, mluví se o mně. To je pro obchod dobré. Tak co je s vaším šéfem? Kdy si s ním budu moci promluvit?"

Anti si mě prohlížel. Druhý pak vyhrkl: „Kdo zastřelil žabovlka?"

Zasmál jsem se a přitom jsem přemýšlel.

„Z ochozů vyšlehl jehlový paprsek. To my Těžcí dovedeme..."

Řekněte ale, kdo si to myslí, že ho pronásleduju?

„Je to agent galaktické rozvědky, který sem byl vyslán, aby pomohl kolegyni. Zavraždil ji. Už delší čas ho sledujeme."

„Galaktická rozvědka?" vytřeštil jsem oči. „Jak se sem někdo takový mohl dostat? Jste mu na stopě?"

„To jsme chtěli slyšet od tebe, Těžký. Tebe taky sledujeme..."

„Vy ale přece nemůžete nechat běžet agenta! Stačí aby odvysílal jediný signál, a rozvědka zaútočí!"

„Zatím to nehrozí. Magontin však dnes v noci zahyne. Půjdeš s námi. Vznášedlo máme v křoví."

Mávl paprskometem a já poslušně vykročil. Oba Antiové zůstali za mnou.

Moje lži měly krátké nohy, to mi bylo vcelku jasné. Koneckonců jsem ale zjistil, co jsem potřeboval vědět...

„Za tři hodiny se dozvíme, jestli jsi vyslancem patriarchy, anebo jestli jsi špión Impéria," posmíval se Anti. „V prvním případě si s tebou promluvíme. V tom druhém se znovu octneš před žabovlkem, ale tentokrát už v ochozech nebude stát nikdo, kdo by střílel. O to se postaráme..."

„A co mí spolupracovníci? Na ty jsi zapomněl?"

„Však my si je najdeme, neboj se..."

Situace začínala být velmi nepříjemná. Věděl jsem, že pokud mě odvedou k sobě do paláce, jsem už prakticky ztracen. Kromě toho měl být dnes v noci eliminován Ebrolo. Musel jsem rychle jednat. O kus dál nalevo jsem objevil velký balvan. Byl asi deset metrů vysoký a u základny dvacet metrů široký. Jako úkryt dobrý. Pootočil jsem se. Oba na mě mířili a byli asi tři kroky za mnou. Takže přece jen v podstatě profíci.

Na okamžik jsem si pohrával s myšlenkou, že bych jednoho z nich použil jaké živý štít, ale znal jsem Antie... Ten druhý by vůbec

nezaváhal a kolegu by zastřelil, jen aby dostal i mě.

Takže mi zbýval pouze útek. Ertrusanský útek, protože nikdo tady netušil, jakou sílu dokážu vyvinout.

Přímo před námi se objevil antigravový člun. Uhnul jsem trochu doleva, zaklel jsem, klopýtl jsem, ale zároveň jsem se odrazil.

Antiové s tím opravdu nepočítali.

Vznesl jsem se kolmo do výšky, ještě jednou jsem se odrazil od skály a přeskočil jsem ji dřív, než se Antiové vzpamatovali z leknutí.

Teprve pak se ozvaly výstřely. Světlemodré blesky protnulý noc.

Dunění energetických zbraní přehlušilo zvuky, vyvolané mými dalšími skoky, které mě definitivně dopravily do bezpečí. Každým skokem jsem urazil zhruba dvacet metrů.

Volání těch hlupáků jsem už neslyšel. Možná jim teprve teď došlo, koho to vlastně měli před sebou.

A udělal jsem znovu něco, s čím nepočítali - vrátil jsem se k bráně a z úkrytu pod poraženou sochou jsem vytáhl deflektor. Rychle jsem si jej navlékl a zapnul.

Od této chvíle mě nikdo z nich nemohl vidět.

Brána se otevřela a vybíhali strážníci. Kráčel jsem mezi nimi. Nevěděli o mně.

Antiové mě už nezajímali. Studoval jsem zprávu, kterou mi Atlan napsal na lístek. Podle ní opustil kovárnu a byl na své plachetnici.

Protože jsem neměl pojem o čase, raději jsem spěchal. Musel jsem proběhnout město, přeskočit opevnění a pak proniknout do pouště.

Na to jsem i při svém tempu potřeboval asi hodinu.

Občas jsem zaslechl bzučení antigravového pole. Ale můj skvěle odstíněný přístroj nikdo nezaměřil.

Když jsem se dostal ke starému molu, už se rozednívalo. Přiběhl jsem právě včas, abych se stal svědkem ostřelování jedné velké plachetnice. To Antiové na ni zaútočili. Alespoň podle mě to tak bylo, protože jsem se domníval, že Atlan by se takové pitomosti nedopustil. Stál jsem tam a sledoval zděšeně prchající domorodce. Antiové útočili na Ebrola a Ebrola se ze všech sil bránil. Pokud nyní ještě žil, pak se musel stát nějaký zázrak.

Skočil jsem do vody a plaval k Atlanově lodi. Sotva jsem vyšplhal na palubu, uslyšel jsem tiché cvaknutí.

„To jsem já, Melbar Kasom," řekl jsem tiše.

Atlan se zviditelnil. Stál ve vstupu do skladiště a mával na mě.

Dole jsem mu pak podal zprávu.

„Dobře, takže jsme patrně prošvihli šanci," řekl šéf. „Ale uklidněte se, Kasome. Ebrole byl zkušený bojovník... Jenže co se asi tak stalo s buněčným aktivátorem? Je ho škoda. Možná, že ho exploze zničila... Nejspíše ano."

Atlan se otočil. Na jeho otázky jsem neodpovídal. Přešel jsem k bedně s proviantem. Tam jsem vyhledal asi dvacet konzerv se šťavnatým masem a pytlík se sušenkami. Sice mě to nezasytilo, ale bylo to aspoň něco. Při takových akcích člověk musí počítat s hladověním.

„Eysalského osla vám teď zrovna neupeču, pane poručíku!" omlouval se Atlan.

Spolkl jsem poslední půlkilo masa a vyčítavě jsem vzhlédl. Chtěl jsem mu vysvětlit, že mé obrovské tělo má i veliký žaludek, ale nedal mi slovo. Podíval se na hodinky.

Nad přístavem stoupala černá mračna dýmu, jako by tam hořelo několik lodí.

„Nevíte, kde je major Danger?" zeptal se pak.

Zavrtěl jsem hlavou.

Ne, o prckovi jsem vážně nevěděl. Že by ho spolkla nějaká sova? Při té myšlence jsem se vyděsil. Raději jsem se šel obléknout do bojového obleku a vyzbrojil jsem se. Když jsem si pak zkontroloval kombinovanou ručnici s třemi sty raketami, cítil jsem se lip. Mou výzbroj ještě doplňovaly malé atomové rakety, plynové bomby a energetické vaky.

„Jsem připraven, pane," řekl jsem suše. „Co mám vyhodit do vzduchu?"

„Jděte se svléknout," řekl Arkonidan a ironicky se usmál. „Ve dne žádné akce nepodnikáme, ledaže by Danger objevil něco mimořádného. Podívám se po něm."

„A co já, pane?"

„Bez antigravu nikam nemůžete. Vaše vrtulové vznášedlo produkuje příliš silný hluk. Poletíte jenom když to bude bezpodmínečně nutné." Mlčky jsem přešel k proviantu a pořádně jsem se nacpal. Ale vtom se mi v uchu ozval Lemyho pištivý hlásek.

„Míček pro síť a raketu - dosaženo stupně číslo jedna. Aktivátor v moci šéfkazatele. Nachází se v kluzáku, který letí k chrámu. Z rozhovorů zachyceno, že letí do podzemí. Asi do tajné laboratoře. Zdá se, že nastaly oprávněné důvody k přiletu flotily. Znovu se ozvu. Konec."

Vstal jsem. Stupeň číslo jedna znamenal nejvyšší nebezpečí. Srdce se mi rozbušilo, když Atlan sáhl po vysílačce. Lemy mluvil anglicky. Antiové tuhle řeč neznali. K překladu by potřebovali celé týdny. Atlan sice věděl, že je velice riskantní vysílat z paluby plachetnice, ale udělal to. Potřeboval mluvit s Lemym.

„Kde jste?”

Prcek odpověděl okamžitě.

„Pod přenosným individuálním zaměřovačem. Šéfkazatel právě přistává v chrámu. Vystoupím s ním, ale zatím zůstanu na místě. Pozor - chrám má energetický plot. Právě se rozzářil. Já...”

Spojení zachřčelo a byl konec.

„Připravte se, Kasome,” řekl Atlan a tvářil se přitom bezvýrazně.

„Šéfkazatel?” zvolal jsem. „To je Mahana-Kul, pane! Jestli se nepletu, brzy dojde mezi Antii ke krveprolití. Všichni vědí, že buněčný aktivátor zaručuje věčný život!”

ZPRÁVA LEMYHO DANGERA

Ach Bože, tihle Antiové byli ale nemilosrdní a krutí! Ten, kdo nesl zaměřovač, ve kterém jsem se skryl, s ním tak nešetrně pohazoval, že mě málem zabil! Nejraději bych toho chlapa roztrhl vejplů!

Beztak jsem byl nervově úplně vyčerpán. Nejdříve ten robotský útok proti Atlanovi. Pak rozkaz, že mám pátrat po tom tupém Ertrusanovi, který asi někde hledal potravu a zapomněl na povinnosti. Člověk jako já aby se v noci bál! Víte, kolik v noci létá obrovských ptáků, kteří by mě mohli sezobnout jako malinu?

Takže když jsem se snesl na Ebrolovu plachetnici, byl jsem naprosto vyčerpán. Protože ještě byla tma a Kasom nikde, rozhodl jsem se jít do akce na vlastní pěst.

Siganský specialista mé velikosti si klidně mohl dovolit vyřídít někoho jako byl Ebrolo! Nejdříve jsem ho chtěl pořádně zřackovat, potom ho omráčit a nakonec mu sebrat aktivátor.

Taky by mi to vyšlo, kdyby se Antiové najednou nerozhodli, že proti němu zaútočí ve chvíli, kdy jsem vklouzl do Ebrolovy kajuty.

Zaměřil je a hned se začal bránit, ale brzy padl. Pět Antiů absorbovalo jeho mentální energii a pak ho zastřelili. Unikl jsem jen s námahou. Jakmile Antiové začali prohledávat Ebrolovu kajutu, schoval jsem se pod jeho mrtvolou a pokusil jsem se ulovit aktivátor. Ten přístroj však vážil strašně moc. Sotva jsem ho uzvedl. Ani můj vrtulový nosič by ho neunesl.

O pět minut později byla loď rozmetána po okolí. Připojil jsem se k

prchajícím Antiům, jakmile zjistili, že na lodi je časovaná nálož. Dostal jsem se do kluzáku, který letěl s šéfkazatelem zpátky do chrámu, a tak se stalo, že jsem jako černý pasažér letěl s nimi a proklouzl až do chrámu.

Pochopil jsem, že budu bojovat se dvěma stovkami Antiů. Já, docela sám. Naštěstí se mi podařilo odvysílat pár informací Atlanovi, takže se do budoucna dalo počítat s nějakými posilami.

Dal jsem si za úkol ulovit ukradený buněčný aktivátor a dostat ho do bezpečí. Znamenalo to, že budu muset nějak přemoci anebo možná zabít nejvyššího kazatele, ale co se dalo dělat.

Ovšem nejdříve jsem se musel dostat ven z přístroje, ve kterém jsem se ukrýval a který postavili někam do skladu.

Když jsem vylezl ven, zjistil jsem, že jsem ve skladu, kde kromě jiného stálo asi padesát robotů. Ze zvědavosti jsem se podíval jednomu z nich do mozku a nastavil jsem ho tak, aby při jakékoliv aktivaci ihned explodoval.

Považoval jsem to za dobrý nápad a tak jsem jej chtěl realizovat na všech přítomných robotech. Kdo ví, k čemu by mi to mohlo být dobré...

Když jsem tak poletoval od jednoho robota k druhému, zaslechl jsem z chodby hovory mezi Anti. Většinou mluvili o aktivátoru a debatovali, jestli opravdu náleží šéfkazateli.

Když pak padly první výstřely, uvědomil jsem si, že se ani slavní Antiové v ničem neliší od většiny Jiných civilizací... Bohužel.

Moje strategicky důležitá práce byla náhle přerušena. Posledního robota jsem nestačil přeprogramovat, protože se otevřely tajné dveře. Do šera ve skladu pronikly paprsky světla. Nyní jsem teprve viděl, že to jsou dveře, které vedou do velké chrámové lodi, kde byli obvykle přijímáni blázni, kteří uvěřili v Kulana.

Vstoupili dva Antiové. Jedním z nich byl Mahana-Kul. Neměl jsem čas odletět a ani jsem se neopovažoval zapnout deflektor.

Bleskurychle jsem sjel po kovovém rameni robota dolů a chytil jsem se něčeho na jeho hrudi. Ocitl jsem v místech, kde člověk mívá ledviny.

Zmizel jsem v úzkém opravárenském otvoru.

Sotva jsem do něj proklouzl, uslyšel jsem výstřel a dutý pád bezvládného těla. Bylo mi to jasné.

Mahana-Kul patřil očividně k lidem, kteří všechno vsadili na jednu kartu. Bylo mu lhostejné, jestli přitom poruší všechny etické zákony.

Tušil jsem, že svého průvodce zastřelil.

Zapnul jsem helmový reflektor a zavřel klapku. V útrobách robotů jsem se dobře vyznal. Nebylo to poprvé, kdy jsem takový stroj využil jako dopravní prostředek anebo úkryt.

O šéfkazatelových úmyslech jsem nemusel spekulovat. 'Najednou v robotovi cosi cvaklo a pohnul se. Zároveň se však odevšad kolem ozval ohlušující rámus, výbuchy a exploze. Anti zřejmě aktivoval roboty, ale jenom ten můj zůstal funkční. Všichni ostatní se samo destruovali.

Ucítil jsem odporný zápach spáleniny. Výbuchy ustaly a znovu jsem naslouchal.

Tedy... Jsem už zvyklý na ledasco, ale ty nadávky, které ze sebe vyrázel vrchní kazatel, ty se v oficiální zprávě nedají opakovat, to opravdu ne.

Když se nakonec přece jen trochu uklidnil, zjistil jsem, že se ukryl za mého robota.

Ani jsem z toho nemohl mít pořádnou radost, protože hned nato jsem znovu musel začít bojovat o holý život. Robot se totiž pohnul, což znamená, že se jeho mechanické části roztočily. Do pohybu se dala také jeho hydraulika. Kdybych nebyl dostatečně opatrný, mohlo mě to rozmačkat. Věděl jsem, že se v nitru robota neudrím dlouho...

Když už jsem viděl, že ztrácím síly, shodil jsem těžkou tornu s agregátem a deflektorem. Zbaven tíže jsem konečně mohl začít šplhat vzhůru. Když jsem se dostal přece jen na pevnou součástku, rozhodl jsem se, že se podívám ven a propálil jsem si v robotově „kůži“ díru, aniž by si toho všiml.

Nacházel jsem se kdesi pod jeho krkem. Robot pokračoval v cestě. Následoval nějakého Antie. Odhadoval jsem, že to asi bude Mahana-Kul.

Vážený pán zřejmě prchal před svými druhy. Honili ho kvůli aktivátoru. Nebyl první ani poslední...

Pak jsme nastoupili do výtahu a sjížděli jsme kamsi do podzemí.

Mahana-Kul měl patrně v úmyslu vzít si s sebou všechny bojové roboty, ale zůstal mu jenom ten jeden. Nyní prchal

do podzemí. Dalo se předpokládat, že klíče bude mít jenom on.

Jenomže - nač mu bude pobyt pod zemí? Jak mu to pomůže?

Pokoušel jsem se najít logické vysvětlení, ale našel jsem jenom jedno:

Mahana-Kul si spočítal šance. Pokud by se mu podařilo opustit

planetu, určitě by si našel způsob jak se skrýt a nechat si aktivátor jenom pro sebe.

Myšlenka na útek samozřejmě předpokládala možnost, že tu někde bude vesmírná loď. Připravoval jsem se, že pokud na nějakou vstoupíme, pokusím se ji zneškodnit natolik, aby nebyla schopna letu.

Byli jsme dole.

Zkušeným okem jsem poznal, že se tu proinvestovaly miliardy.

Jenom samotné krytí šachet... Tady dole muselo být něco velmi důležitého. Celé podzemní město... Ale proč? Kvůli komu?

Prošli jsme osmihrannými dveřmi a ocitli se v obrovské hale. Zalpal jsem po dechu, když jsem spatřil strojové vybavení. Už jsem viděl hodně gigantických továren, ale tohle...

Jakkoli jsem se snažil, nedokázal jsem určit, jakému účelu tyto stroje sloužily. Byly to naprosto cize vyhlížející konstrukce... Ale ještě více mě zaskočilo ticho, které v hale vládlo. Jako by tu nebylo vůbec nic zapnuto.

Přitiskl jsem obličej k dírci. Tak jsem toho viděl trochu víc.

Mahana-Kul váhal. Choval se jako někdo, kdo vyhledal zakázané území jenom proto, že mu nic jiného nezbývalo. Jenom můj robot se choval normálně.

Byl jsem připraven, že ve vhodném okamžiku Antie zneškodním.

Ale teď jsem ještě váhal. Musel jsem zjistit, oč tu vlastně jde.

Kdo postavil tuto halu? K čemu měly sloužit tyto stroje? Nevěřil jsem, že je to dílo Antiů... Že by to byly pozůstatky z dob arkonské kolonizace? Ale neviděl jsem žádné arkonské stroje, nebo něco, co by je alespoň vzdáleně připomínalo!

Zajistil jsem paprskomet a schoval jej do pouzdra. Mahana-Kul dosud netušil, že jeho osud visí na vlásku.

Rozhlížel se jako štvaná zvěř a prchal. Prchal dál halou. Doběhli jsme do další haly. I tam byla spousta strojů, ale tam už jsem pochopil, že jsme v nějaké zdejší elektrárně.

Točila se mi z toho hlava. Věděl Mahana-Kul, do čeho se to pouští?

Tohle vypadalo jako zařízení, které mohlo posloužit v boji proti Impériu!

Rozhodl jsem se, že začnu vysílat, a bylo mi jedno, jestli mě někdo objeví. Vytáhl jsem silnou vysílačku a nastavil ji na stupeň naléhavosti číslo jedna. Polom jsem odvysílal kód, který umožňoval okamžitý útok flotily proti této planetě.

Admirál Allan nyní nebude váhat a vyhlásí poplach flotile. Pět vteřin nato jsem zachytil signál, který potvrzoval příjem. Asi po minutě se ozval můj minikom. Hyperpřijímač mi prozradil, že Atlan odvyšil signál pro flotilu. Mahana-Kul si ničeho nevšiml. Byl příliš zaměstnán svými problémy. Já jsem však věděl, že v této chvíli bojové křižníky USO mění kurz a zrychlují. Během třiceti minut by se měly objevit nad Eysalem.

V duchu jsem musel pomyslet na Salonany, kteří momentálně ještě určitě věřili, že jsou největšími osobnostmi ve vesmíru. Inu - který galaktický národ si to svého času nemyslel! Ale Salonanům to už nemělo vydržet dlouho.

V * •\$•

Fúzní motor robota běžel na plné obrátky. Zásoboval energií termozbraně, umístěné v pažích robota a zároveň dodával sílu pohybovému mechanismu. Bylo to nutné, protože robot musel bojovat s několika Antii, kteří se najednou objevili ve dveřích. Vpravo se kryl Mahana-Kul. Jeho druhové byli rychlejší než čekal. Sotva jsme dorazili do hangáru, kde stál malý člun, už zahájili palbu. Člun stál na křídlech. Jednoznačně šlo o stroj Antiů. Vzadu byl otevřený a momentálně to vypadalo, že se nejvyššímu kazateli přece jen podaří uniknout na palubu. Robot se ho snažil ze všech sil chránit.

Měl jsem ideální příležitost, jak Mahana-Kula vyřadit. Věděl jsem, že tu mají vesmírný člun. Stál v šachtě, která bezesporu umožňovala vzlétnutí.

Víc už jsem toho ani nepotřeboval vědět. Boj s ostatními Antii mě nijak zvlášť nezajímal. Měl jsem pocit, že jsem našel odpovědi na všechny otázky. Proto jsem se rozhodl zabránit člunu ve startu, a poté zatknout šéfkazatele.

Robot probíjovaval zrádci cestu a sunul se kupředu. Musel jsem si pospíšet. Otevřel jsem opravárenský kryt a připravil se k seskoku. Musel jsem skočit půldruhého metru dolů!

Odvážný skok! •

Přede mnou se třpytil ochranný energetický štít. Ten jsem musel vyřadit z provozu. Otočil jsem se a namířil na projektor. Zasáhl jsem jej, štít zmizel, ale náhlý přetlak mě vymrštil z robota.

Dopadl jsem tvrdě. Skulil jsem se stranou a číhavě jsem vzhlédl.

Robot bojoval s rovnováhou. Stabilizoval se a o několik vteřin později naskočil jeho nouzový agregát.

Neustále střílel a vzdaloval se. Mahana-Kul si mě nevšiml, přestože jsem nebyl neviditelný.

Než se stačil stáhnout stejně jako robot, už jsem nastupoval na palubu štíhlého člunu. V tu chvíli se venku přestalo střílet a ztěžka oddechující šéfkazatel vběhl na palubu za mnou.

Vběhl dovnitř, zavřel vstup a lezl po žebříku nahoru do ve-línu. Tam jsem však na něj čekal já se zbraní v ruce.

Když jsem spatřil jeho hlavu, bylo mi jasné, že vypnul svůj energetický ochranný štít. Aniž bych ho varoval, počkal jsem si až vlezle dovnitř po pás a zamířil jsem na generátor štítu, který měl umístěný na opasku.

Zmáčkl jsem spoušť.

Přístroj vzplál modrým plamenem. Mahana-Kul zaklel a spadl z žebříku.

Několika skoky jsem se ocitl v otvoru nad ním.

Anti úpěl. Vstával a nechápavě se díval směrem ke mně. Byl prakticky nezraněn. Z plna hrdla jsem zakřičel: „Mabano-Kule, zatýkám vás jménem impéria. Sepněte ruce za zátylkem. Vstaňte a postavte se tváří ke stěně. Varuji vás, nepodceňujte účinnost mé zbraně!"

Teprve nyní mě spatřil.

„Cože...?“ hlesl a oči se mu rozšířily. Zdálo se, že neví, co má udělat. Nakonec se rozesmál a to mě rozčílilo.

„Vstaňte a dejte ruce za hlavu!“ zařval jsem a-namířil mu na prsa.

„Jsem specialista Lemy Danger, major USO, a mám pověření vás zatknout. Ještě jednou vás varuji...!"

Mahana-Kul se nepřestával smát. Přitom uskočil a sáhl po zbraní.

Počkal jsem do poslední chvíle a pak jsem zmáčkl spoušť.

Zasáhl jsem ho.

Zaplavilo ho ultramodré světlo. Zprvu jsem se domníval, že mu znovu začal fungovat ochranný štít, ale když se světlo rozptýlilo a ozvalo se vytí, zjistil jsem, co jsem udělal.

Můj výstřel zasáhl buněčný aktivátor.

Vytí sílilo. Mahana-Kul byl mrtev, ale přístroj se probouzel k činnosti, kterou jsem vyděšeně pozoroval. Vajíčkovité těleso jako by přecházelo do jiného stavu. Proměnilo se v modrou energetickou kouli a vyzářovalo tak silně, že jsem se rychle schoval.

Impulzy cizorodého záření mě mučily. Připadal jsem si jako při silné transici bez absorberu. Jako by někdo štěpil moje atomy...

Pak následovala detonace, která mě málem zbavila vědomí, a poté nastal klid.

Zaúpěl jsem a doplazil se k otvoru v podlaze. Mahana-Kulovo tělo se zcvrklo do zlomku původní velikosti. Z buněčného aktivátoru nezbylo nic.

Slezl jsem dolů po žebříku a pokoušel se otevřít výstup z člunu.

Tlačítko však bylo dva metry vysoko. Na mě příliš.

Takže jsem se posadil a čekal, co se stane.

Zhruba po deseti minutách jsem uslyšel řev Melbara Kasoma. Volal moje jméno. Odpovídal jsem mu, ale můj křik pochopitelně nikdo neslyšel. Nakonec jsem vystřelil, což Kaso-ma přimělo, aby otevřel vstup.

Stál v přetlakové komoře jako pravěká nestvůra. V rukou svíral kombinovanou ručnici.

Z dálky se ozývaly hlasy dalších mužů, ale byli to Pozemšťané.

Takže flotila dorazila podle plánu a komando se postaralo o pořádek. Kasom vypnul ochranný štít, vzal mě do dlaně a brutálně mě zastrčil do vnější kapsy na stehně. Pak se rozeběhl. Ten grobián nepochopil, co to se mnou dělalo. Cítil jsem tlak, který mě málem rozmačkal..

.

Když jsem se probudil, celá planeta se otřásala. Chrám Kulanu se zřítil. Mezi troskami se objevily obří antény.

Někdo mě uložil do šátku a všechny čtyři konce svázal. Takovou polohu jsem považoval za ponižující a proto jsem začal z plna hrdla křičet. Kdosi uvolnil uzel a pohlédl na mě. Byl to Atlan.

„Specialista Danger hlásí příchod, pane!“ řekl jsem.

Ale Atlanova odpověď mě deprimovala.

„Co jste to tam dole prováděl, nešťastníku! Mluvte! Co se stalo?“

Objevil se i Kasom. Drze se šklebil. Snažil jsem se nevšímat si ho a podal jsem hlášení. Když jsem skončil, dunění přestalo.

Atlan důrazně řekl: „Víte, že se v Galaxii prohnuly všechny strukturální zaměřovače? Aktivátor, který jsem roztřílel, zapůsobil jako impulzátor, který aktivoval všechny ty stroje v halách! Jedná se o dosud největší a nejvýkonnější známou hypervysílačku v Galaxii! Dunění a zřícení budovy bylo způsobeno pětidimenzionálními vlnami, jejichž sílu nikdo nedokázal zaměřit. Věděl jste to, pane-majore?“

Schoval jsem tvář do dlaní a zavrtěl jsem hlavou. Atlan mě postavil na zem. Už jsme byli mimo hradby chrámu. Kousek napravo jsem

viděl jeden z křižníků USO. Robotské jednotky pročešávaly okolí. Po Salonanech nebylo ani .vidu ani slechu.

O tři dny později přistál Perry Rhodan s pozemskou superobří lodí ERIC MANOLI. Vystoupily z ní vědecké týmy a zmizely v podzemí, kde se stroje hypervysílačky znovu odmlčely.

Antiové, kteří přežili, nadále tvrdili, že o existenci supervysílačky neměli ani tušení. Poprvé prý přistáli na Eysalu asi před třemi sty lety a zřídili tu základnu. Podzemní město objevili náhodně, ale stroje nikdy nefungovaly.

Inu, to jsme mezitím věděli. Perry Rhodan dal kazatele zavřít.

Museli se za své činy zodpovídat před soudem Impéria.

Pochopil jsem, že se Rhodanovi musím omluvit za rozstřílený aktivátor.

Ale velký Pozemšťan se na mě usmál a zdvořile se mě zeptal, jestli mě smí vzít do dlaně.

Dovolil jsem mu to. Nadšeně jsem mu hleděl do očí, když mi říkal: „U nás není zvykem trestat statečné muže, pane majore. Střílel jste přece v sebeobraně, že?“

„Ano, pane!“ odpověděl jsem v pozoru.

„Dobrá, tak o celé záležitosti pomlčíme. Úmyslně jste ten přístroj nezasáhl. Navíc jste aktivoval stroje, o jejichž smyslu bychom se jinak pouze dohadovali.“

Pak jsme ještě drahnou dobu přátelsky debatovali a přitom mi bylo navrženo - nikoliv přikázáno, prosím pěkně - abych odletěl na Zemi a abych před zasvěceným grémiem vyprávěl svůj příběh.

Melbar Kasom mi to samozřejmě záviděl, takže když jsem nastupoval na palubu ERICA MANOLIHO, volal za mnou: „Dejte si pozor, aby vás nevtáhla klimatizace, pane majore!“

Zbledl jsem vzteky a šlehl jsem pohledem po tom nadutci, který odcházel s hlavou zdviženou, jako by to byl on a ne já, kdo zabil žabovlka.

Závěrem bych ještě rád zdůraznil, že jsem do nozder toho zvířete vlezl sám, a dobrovolně, aby se o mně nevyprávělo, že jsem tam spadl jako nedávno do té ryby!

Nikdo se nesmí opovážovat tvrdit, že Lemyho Dangersa vdechlo nějaké hloupé zvíře! To bych nikomu neradil...

K. H.Scheer LEMY A ŽABOVLK

- ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 156

Z německého originálu Lemy und der Krotenwolf, vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG v RasUittu roku 1985. přeložil Jaroslav Kuťák,

Vydal jako svou lišící třísíou sedmdesátou první publikaci

-ÍŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. roku 1998.

Odpovědný redaktor -Josef Frai.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první.

Tematická skupina 13/34.